

Командир «Чорної бригади»

За десять хвилин до призначеної зустрічі отримую телефонний дзвінок: співрозмовник мене вже чекає. «Справжній командир», - думаю я і чимдуж спішу до місця зустрічі.

На порозі - чоловік у камуфляжі. Трохи соромиться, хоча, як невдовзі дізнаюся, вже не раз спілкувався з журналістами і пройшов справжню школу війни, адже ніс службу на самому «передку».

ТОВАРИШ І ВЗІРЕЦЬ ДЛЯ ПОБРАТИМІВ

Здолбунівчанин Андрій Дмитрук вісім місяців провів на «нулі» поблизу Красногорівки, де слати доводилося по чотири години на добу, постійно змінюючи побратимів на варті. Тридцятирхо-

замісником командира бойової машини, навідником-оператором БМП-1 14-ї ОМБР, згодом - командиром взводу. Пішов на війну добровольцем у п'ятій хвилі мобілізації. Відпочивши вдома кілька місяців, повернувся до армії уже контрактником.

До початку війни на Сході в армії не служив. Знав, як проходив строкову службу старший брат, і розумів, що користі від неї ніякої. Згодом усвідомив і те, що примусова мобілізація - теж не вихід. Адже той, хто служити не хоче, користі армії і країні не принесе.

- У мене в підпорядкуванні були такі хлопці, що один п'ятох вартував, а були й такі, яких хотілося відправити додому. Яюсь посеред ночі буджу одного, кажу: «Вставай, на нас нападають». А він у відповідь: мовляв, тільки що з поста прийшов, зараз - особистий час. Згодом залишив його кашу варити, автомата до рук більше не давав, - розповідає боєць.

Небезпека чигала на взвод Андрія Дмитрука чи не щодня. За весь період мали двох «двохсотих». Іншим вдалося вціліти, оскільки бійці добре укріпили бліндажі, дотримувалися дисципліни та не пили оковитої. Андрій і сам її не пив, тож інші в нього на очах цього не робили. А ті, хто хотів хильнути по 50 грамів, ховалися у кущі, але понад цю «дозу» не вживали.

Авторитет командира і його переконливість зіграли важливу роль у боротьбі з пиятикою серед бійців. Допомогали задушевні розмови: бажання напиться знову у штрафників зникало начисто після чотирьох годин, проведених на посту разом з командиром.

- Часом хлопці навіть казали: «Побий мене, але перестань балакати», - пригадує Андрій, розповідаючи про боротьбу за дисципліну.

Допомагала багатьом відволіктися від думок про спиртне і важка фізична праця - копання окопів, встановлення бліндажів. І знов-таки гідний приклад командира. Яюсь, коли стояли на посту у «сірій» зоні, на колишній дачі місцевого бандита, Андрієві довелося самому зайняти позиції і протриматися там цілий день. Адже з одного боку до дачі заходили сепаратисти, з іншого - наші бійці.

Коли ж воїни «осіли» на тій дачі, то їм не раз довелося стрічатися з сепаратистами, що називається, очі в очі. Український та ворожий пости розділяли всього 500 м. Але розслаблятися сепарам наші воїни не давали - надсилали снарядні «привіти».

- У Старомихайлівці на заводі розташувалася рота російських «морських котиків». Яюсь побачив у бінокль, що роблять бліндаж. Почекав, коли вже майже закінчать. А потім почав накривати снарядами. Щоб було сепарам, чим зайнятись, - згадує Андрій Дмитрук.

Тож не дивно, що 14-ї бригади сепаратисти боялися. І називали її не інакше, як «Кривава бригада» або «Чорна бригада».

УЗЯВ ВОРОГА В ПОЛОН

Андрій брав участь і в зачистках населених пунктів від сепаратистів. Траплялося, що в ході таких рейдів наші бійці виявляли понад 80 осіб зі зброєю. Адже в багатьох тамтешніх населених пунктах переважна частина населення - сепаратисти. Зустріти у містах та селах можна жінок, ді-

тей і літніх громадян, а от молодих чоловіків не видно, каже боєць. Якщо ж запитати місцевих, де чоловіки, як правило, почуєш: «Там».

Але й російських військових на Сході багато. Одного такого вояка Андрієві вдалося спіймати. Російський десантник саме втік від сепаратистів, бо ті кілька місяців не платили йому зарплатні.

- Вночі вийшов на вулицю і бачу, як хтось чужий ховається за машиною. Обійшов авто з іншого боку та й дав невідомому по голові автоматом, бо той зразу здався підозрілим. Одягнутий був у спортивний костюм - дуже легко, як для зими. Мав при собі не надто якісно підроблений український паспорт. На тілі - татування, що свідчили про його приналежність до ВДВ Росії. За спійманого ворога мені згодом надали додаткову відпустку, - розповідає боєць.

Останніх два місяці перед звільненням район Красногорівки постійно «накривали» російські мінометники. Діяли вони дуже професійно. Натомість місцеві терористи пиячити полюбили більше, ніж воювати.

Хороших людей на світі більше, переконаний Андрій Дмитрук. І часто їхня допомога надходить дуже вчасно. Саме так, неочікувано, але доречно, з'явилася у житті вояків його підрозділу волонтерка Алла з Рівного. Вона допомогла придбати прилад нічного бачення, а згодом забезпечувала їх вкрай потрібними речами. Постійно допомагали хлопцям і здолбунівські волонтери.

СВОЇХ НА ПОЛІ БОЮ НЕ КИДАЮТЬ

Життя на війні складне. Статися може що завгодно і

будь-якої миті. Обстріли, ризик для життя, необхідність рятувати поранених товаришів, навіть попри загрозу для себе.

- Хлопці-«качки», які постійно відвідують спортзали і вихваляються гарним тілом, навіть не уявляють, скільки зусиль докладаєш, тягнучи на собі людину цілий кілометр. А боєць поранений, кричить. На тобі ж іще бронешилет, зброя, треба відстрілюватися... Коли побачив медиків, які під'їхали, кілька метрів до них таки не зміг дійти - ноги підкосилися, я впав, - згадує воїн випадок, коли разом з побратимом тягнув розвідників, котрі втрапили на міну поблизу Красногорівки. Хлопці пройшли 25 розтяжок, а на 26-й підірвалися. Але рятувати їх вдалося.

Складно при звичаїтися у бойових умовах і до побутових труднощів. Приміром, навесні та восени бійцям у бліндажах дуже дошкуляють миші, які без остраху бігають під ногами, залазять у спальники, псують речі й продукти і ще й кусаються. Гризунів лякають тільки запахи, що залишаються після обстрілів. Але через деякий час миші знову повертаються.

Андрій Дмитрук каже, що про його життя на Сході можна писати книгу. Слухаючи бійця, розумію, що це такі правда. На завершення розмови він демонструє свої нагороди. Беручи до рук одну з них - «За оборону Мар'їнки та Красногорівки», відчуваю водночас і гордість за земляка, і гіркоту від наших реалій. А ще вкотре розумію, що саме завдяки таким, як Андрій, воїнам наша країна вже майже три роки тримає оборону.

Ірина САМЧУК.

На фото: Андрій ДМИТРУК.